இணைப்பு 1.

................676....-ம் பக்கத்திலுள்ள 301-ம் எண்ணுள்ள வெள்ளிக்குறியிட்ட வினாவின் விடையைக் காண்க.

ஊராட்சி வளர்ச்சித் துறையில் உள்ள சார்நிலை அதிகாரிகளின் பணி நிபந்தனைகளை முறைப்படுத்தும் விதிகள் 1964-ல் வகுக்கப்பட்டன. கிராம வளர்ச்சி—உள்ளாட்சித்துறையின் 16—10—1964 தேதியுள்ள 2156-ம் எண் அரசாங்க ஆணையில் அவை பிறப்பிக்கப்பட்டன. 15—10—1964 முதல் அவை செயலுக்கு வந்தன. கீழே குறிப்பிட்டுள்ள வகுப்புகளைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள் ஊராட்சி வளர்ச்சி சார்நிலைப் பணியில் உள்ளவர் :—

1. வட்டார வளர்ச்சி அதிகாரிகள்.
2. கோட்ட ஊராட்சி அதிகாரிகள்.
3. ஊராட்சி வளர்ச்சி சரிஸ்ததார்கள்.
4. கூட்டு ஊராட்சி அதிகாரிகள்.
5. ஊராட்சி வளர்ச்சி தலைமை எழுத்தர்கள்.
6. வளர்ச்சி அதிகாரிகள் (ஊராட்சிகள்).

அவர்கள் மூன்று பிரிவுகளாக வகைப்படு செய்யப்பட்டுள்ளனர். முதல் மூன்று இனங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் 1-ம் வகை என்றும், (4), (5) இனங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் 2-ம் வகை என்றும், (6) இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் 3-ம் வகை என்றும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஊராட்சி வளர்ச்சித்துறைச் சார்நிலை அதிகாரிகளுக்கென துறைத் தேர்வுகள் பல இருந்தன. ஒரு தனிப்பட்ட ஊராட்சி வளர்ச்சி சார்நிலைப் பணி முதலியவற்றை அமைத்து ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டதன் காரணமாக, சீரமைக்கப்பட்ட பாணிக்கேற்றவாறு சமுதாய வளர்ச்சி குறித்தத் துறைத் தேர்வுகளை மாற்றியமைப்பது விரும்பத்தக்கது என்பதுடன், அவசியமானதுமாகும் என்று கருதப்பட்டது. அதற்கேற்ப, கிராம வளர்ச்சி உள்ளாட்சித் துறையில் 16—1—1965 தேதியுள்ள 101-ம் எண் அரசாங்க ஆணையில், துறைத் தேர்வுகளைச் சீரமைத்து ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. சீரமைக்கப்பட்ட திட்டத்தின் கீழ்த் துறை தேர்வுகள் முதல் முறையாக 1965 நவம்பரில் நடத்தப்பட்டன.

2. கிராம வளர்ச்சி உள்ளாட்சித் துறையின் 16—10—1964 தேதியுள்ள 2156-ம் எண் அரசாங்க ஆணையில் வகுக்கப்பட்ட பணி விதிகளின் படி, நேரடியாகத் தெரிந்தெடுக்கப்படுவது அல்லாமல் ஊராட்சி வளர்ச்சி சார்நிலைப் பணியின் ஏதேனும் ஒரு பதவிக்கு நியமிக்கப்படுவதற்கான ஒவ்வொருவரும், ஊராட்சி வளர்ச்சி கணக்குத் தேர்விலும், ஊராட்சி வளர்ச்சித்துறை அதிகாரிகளுக்கான துறைத் தேர்விலும் தேறியிருக்க வேண்டும். மாற்றியமைக்கப்பட்ட பாணியையொட்டி அமைந்த முதல் தேர்வுகள் 1965 நவம்பரில் தான் முதல் முறையாக நடந்த காரணத்தால் ஊராட்சி வளர்ச்சி சார்நிலைப் பணியின் பல்வேறு பதவிகளுக்கு முறையான அடிப்படையில் நியமிக்கப்படுதற்கு அதிகாரிகள் தங்களைத் தகுதியுடையவர்களாக்கி கொள்ள இயலவில்லை. எனவே, உள்ளாட்சித் துறையின் 18—10—1966 தேதியுள்ள 2430-ம் எண் அரசாங்க ஆணையில், தகுதி குறித்த விதியானது திருத்தப்பட்டது. மேலும், நேரடியாக தெரிந்தெடுக்கப்பட்டது நீங்கலாக பிறவகையில் ஊராட்சி வளர்ச்சி சார்நிலைப் பணியின் எல்லாப் பதவிகளிலும் 1—1—1967-க்கு முன்பு நியமிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்களது தகுதி காண பருவத்திற்குள் துறைத் தேர்வுகளில் தேற வேண்டும் என்றும் ஆணையிடப்பட்டது. அதற்கேற்ப, 1—1—1967 தேதிக்கு முன்பு ஊராட்சி வளர்ச்சி தலைமை எழுத்தர் வகைப்பதவிகளுக்கான நியமனங்கள் பணிமூப்பு நிலையையொட்டியும், அவர்களது பணி குறித்த பதிவேடுகளை ஆய்வுசெய்த பிறகும் செய்யப்பட்டன. 1—1—1967-க்குப் பிறகு செய்யப்பட்ட நியமனங்களைப் பொறுத்தவரையில் தான் ஊராட்சி வளர்ச்சி கணக்குத்தேர்விலும் ஊராட்சி

வளர்ச்சித்துறை அதிகாரிகளுக்கான துறைத் தேர்விலும் அவர்கள் தேறியிருக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனை வலியுறுத்தப்பட்டது. இத் தேதிக்கு முன்பு ஊராட்சி வளர்ச்சித் தலைமை எழுத்தராக நியமனம் செய்யப்படுவதற்கு இத் தேர்வுகளில் தேற வேண்டும் என்பது அவசியமாகக் கருதப்படவில்லை. அவர்கள் தங்களது தகுதி காண பருவத்திற்குள் தேர்வில் தேற வேண்டும்.

3. (ஊராட்சி) வளர்ச்சி அதிகாரிகளினிடையேயிருந்து பதவி உயர்வு அளிப்பது மூலமாக அல்லது ஊராட்சி ஒன்றிய அலுவலகங்களின் மேலாளர்கள், வருவாய்க் கோட்ட அலுவலகங்களில் உள்ள ஊராட்சி வளர்ச்சிப் பிரிவுகளிலும் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களது அலுவலகங்களில் உள்ள ஊராட்சி வளர்ச்சிப் பிரிவுகளிலும் பணிபுரியும் கணக்கர்கள், (கல்வி) வளர்ச்சி அதிகாரிகள் இவர்களிடையேயிருந்த மாற்றல் மூலமும் ஊராட்சி ஒன்றிய தலைமை எழுத்தர் பதவிகளுக்கு நியமனங்கள் செய்யப்படுகின்றன. 1—1—1967-க்கு முன்பு மேற்குறிப்பிட்ட வகைகளிலிருந்து ஊராட்சி வளர்ச்சித் தலைமை எழுத்தர்களாக நியமிக்கப்பட்டவர்களது எண்ணிக்கை கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது :—

(அ) வளர்ச்சி அதிகாரிகள் (ஊராட்சிகள்) ..	55
(ஆ) வளர்ச்சி அதிகாரிகள் (கல்வி) ..	38
(இ) ஊராட்சி ஒன்றிய மேலாளர்கள், கணக்கர்கள் முதலியோர்.	46
	139

•

Rules governing the service conditions of subordinate officers in the Panchayat Development Department were framed in 1964. The rules were issued in G.O. Ms. No. 2156, Rural Development and Local Administration, dated 16th October 1964. They came into force from 15th October 1964. The following classes of officers constitute the Panchayat Development Subordinate Service :—

(1) Block Development Officers.

(2) Divisional Panchayat Officers.

(3) Panchayat Development Sheristadar.

(4) Additional Panchayat Officers.

(5) Panchayat Development Head Clerks.

(6) Extension Officers (Panchayats).

They have been classified into three categories, the first three items forming Category 1, items (4) and (5) forming Category 2 and item (6) forming Category 3. There were a set of Departmental Examinations for the Subordinate Officers of the Panchayat Development Department. In view of the orders constituting the separate Panchayat Development Subordinate Service, etc. it was considered that it would be desirable and also necessary to revise the existing Departmental Tests of Community Development Literature to suit the reorganised pattern. Accordingly in G.O Ms. No. 101, Rural Development and Local Administration, dated 16th January 1965, orders were issued reorganising the Departmental Tests. The first tests under the reorganised pattern were held in November 1965.

2. According to the Service Rules issued in G.O. Ms. No. 2156, Rural Development and Local Administration, dated 16th October 1964 every person for appointment to any of the posts in the Panchayat Development Subordinate Service other than by direct recruitment should have passed the Panchayat Development Account Test and the Departmental Test for officers of the Panchayat Development Department. In view of the fact that it was not possible for the officers to get themselves qualified for appointment on a regular basis to the various posts in the Panchayat Development Subardinate service by passing the tests, as the first examinations under the revised pattern were held only in November 1965, the Rule relating to qualification was amended in G. O. Ms. No. 2430, Rural Development and Local Administration, dated 18th October 1966 and it was ordered that persons appointed in all the posts constituting the Panchayat Development Sub-ordinate Service other than by direct recruitment before 1st January 1967 should pass the tests within their period of probation. Accordingly appointments made (prior to 1st January 1967 to the category of Panchayat Development Head Clerks were made only with reference to the seniority and the record of the persons. It is only in respect of appointments made subsequent to 1st January 1967, that the qualification, that is, that he should have passed the Panchayat Development Account Test and the Departmental Test for Officers of the Panchayat Development Department, was insisted upon. Prior to this date the passing of the tests was not considered necessary for appointment as Panchayat Development Head Clerk. They should pass the test within their period of probation.

3. Appointment to the category of Panchayat Development Head Clerks is made by promotion from among the Extension Officers (Panchayats) or by transfer from among the Managers of the Panchayat Union Officers, Accountants in Panchayat Development Sections in Revenue Divisional Offices and in Panchayat Development Branches in Collectors' Offices and Extension Officers (Education). The number of persons appointed as Panchayat Development Head Clerks from among the above categories before 1st January 1967 is as follows :—

(a) Extension Officers (Panchayats)	.. —	55
(b) Extension Officers (Education)	.. ..	38
(c) Panchayat Union Managers, Accountants etc.,		46
Total	...	139

இணைப்பு-2

696ம் பக்கத்திலுள்ள அடிக் குறிப்பைக் காண்க.

வருவாய் அதன் தொடர்பான பிற மானியக்கோரிக்கைகளின்கீழ் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு.

நிலவரி நிர்வாகம் குறித்து ஏற்பட்ட செலவு மட்டுமே நிலவரி என்ற தலைப் பின்கீழ்க் காட்டப்பட்டுள்ளது. மாவட்டப் பணியாளர்களும் வருவாய்த் துறைப் பணியாளர்களும் செய்யும் நிலவரிப் பணிக்கான நிர்வாகச் செலவின் பெரும் பகுதி இதில் அடங்காது. இச் செலவு 9-ம் எண் கோரிக்கையின் கீழ் வரும். இது போன்ற கோரிக்கைகள் இம் மன்றப் பேரவையில் பின்னர் வைக்கப்படும். எனவே, பேரவையில் விவாதிக்கப்படுவதற்கு வசதியாக இருக்கும் வண்ணம் என்னுடைய பொறுப்பிலுள்ள துறைகளில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய கொள்கைகளின் முக்கிய கூறுகள் குறித்து ஈண்டு சுருக்கமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். வெட்டுப் பிரேரணைகளை விவாதிக்கும்போது உறுப்பினர்கள் எழுப்பக்கூடிய குறிப்பிட்ட வினாக்களுக்கு நான் விடையளிப்பேன்.

2. நில வரியே அரசின் தொன்மையான வரி வாயிலாகும். நாட்டின் விடுதலைக்கு முன் நிலவரி வருவாய்தான் அரசின் தலையாய நிதிவாயிலாக இருந்து வந்தது. நில வருவாய்த் துறை நிர்வாகத்தின் அச்சாணியாக அமையும் அளவிற்கு அத்துணைச் சிறப்புற்றிருந்தது. இன்று மாநிலத்தின் மொத்த வருவாயில் நிலவரி 1·5 சத வீதமேயாகும். இருப்பினும், அரசிற்குத் தொடர்பான பணிகளை நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ இத் துறையே நிறைவேற்றுவதால், இத் துறை திறம்படச் செயல்படுவதைப் பொறுத்தே, அரசு நிர்வாகம் செவ்விய முறையில் இயங்கமுடியும். இதற்கு முன்பெல்லாம், நிலவரி ஏற்பாடு முறையில் கோட்பாடுகளையொட்டி நிலவரி அவ்வப்போது மாற்றப்பட்டது. மறு நிலவரி ஏற்பாடு 1930-ம் ஆண்டு முதற்கொண்டே அரசுக் கொள்கை அடிப்படையில் கைவிடப்பட்டது. தற்போதைய அமைச்சரவை பதவியேற்றவுடன் புன்செய் நிலங்களின்மீது நில வரி விதிப்பதையும் கைவிட்டது. நன்செய்த் தீர்வைக்குப் பதிலாக, பாசனத் தீர்வைகளை விதிப்பது பற்றியும் அரசு முனைப்பாக ஆய்ந்து வருகின்றது.

நிலவரியை ரத்து செய்ததனாலேயே அரசின் நிதி நிலை வாயில்கள் முடமாகிவிடும் என்பதில்லை. ஆனால், நில வரியை வசூலிப்பதற்காக இருந்துவரும் ஓர் ஏற்பாட்டினைப் பேணிவருவதால் அடிப்படை நில வரி ஆவணங்களைப் பேணி வருவதற்கான மறைமுக நன்மை கிட்டுவதுடன், அரசின் பிற பணிகளையெல்லாம் மேற்கொள்வதற்குப் பொதுவான நிறுவனம் ஒன்றை ஏற்படுத்தவும் வகைசெய்கிறது.

பஞ்சத் துயர்த் தணிப்பு.

3. வறட்சி, வெள்ளம், புயல் போன்ற இயற்கைப் பேரிடர்களினால் ஏற்படும் துன்பங்களினாலும் பிற துயரங்களினாலும் தமிழ்நாடு என்றுமே பாதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இவற்றால் பெரிதும் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உதவி புரிவதில் தனக்குள்ள பொறுப்பை இம் மாநில அரசு எப்பொழுதும் உணர்ந்து வந்துள்ளது. இதற்கென ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் முழுமையான நன்கு ஆராயப்பட்ட துயர் தணிப்புப் பணிகள் பட்டியல் ஒன்று பேணி வரப்பட்டுள்ளது. இப் பணிகளை மேற்கொள்வதனால் மக்கள் தொகையில் 20 சத வீதத்தினருக்கு ஆறு மாத கால அளவுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிட்டுகின்றது. தமிழ் நாட்டில் வட கிழக்குப் பருவ மழையும் தென் மேற்குப் பருவ மழையும் பொய்த்து விட்டன என்பதனை உறுப்பினர்கள் அறிவர். இதனால் செங்கற்பட்டு, வட ஆர்க்காடு, தென் ஆர்க்காடு, தருமபுரி, சேலம், கோயம்புத்தூர், இராமநாதபுரம், மதுரை, திருநெல்வேலி மாவட்டங்கள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன. மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களையும் வருவாய்த் துறை வாரியத்தையும் கலந்து இப் பகுதிகளில் நிலவி வரும் நிலைமையை அரசு ஆய்ந்தது. இப் பகுதிகள் பஞ்சத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் என்று அறிவித்து

அப் பகுதிகளில் துயர் தணிப்புப் பணிகளையும், இடருதவி நிலையங்களையும் தொடங்க அரசு விரும்பவில்லை. ஆயினும், வேளாண்மைத் தொழிலாளர்களுக்கும் சிறு நிலக் கிழார்களுக்கும் வேலைவாய்ப்பு அளிப்பதற்காக, இம் மாநிலத்தின் உற்பத்தியைக் கூடுதலாக்கி பொருளாதார நிலையை மேம்படுத்தக் கூடிய ஆக்கப் பணிகளைத் தொடங்குவது விரும்பத்தக்கதாகு மென அரசு கருதியது. முதலமைச்சர் 1969, பிப்ரவரி 17-ம் நாளன்று கூட்டிய உயர் நிலை மாநாட்டில் இது முழுவதும் விவாதிக்கப்பட்டது. இந்த மாநாட்டில் சிறு பாசனப் பணிகள், பொதுப் பணித் துறையைச் சேர்ந்த ஏரிகளையும், நீர் வழங்கு வாய்க்கால்களையும் செப்பனிடுதல், பாசனம் மற்றும் குடி நீர்க் கிணறுகளை ஆழப்படுத்துதல், சாலைகளை அமைத்தல் போன்ற பணிகளை மேற்கொள்வதற்காக நிதி ஒதுக்குவதென முடிவு செய்யப்பட்டது. 1969-ம் ஆண்டு மார்ச்சு திங்கள் 31-ம் நாளுக்கு முன்னர் கீழ்க்குறிப்பிட்டுள்ள தொகைகளைச் செலவிட ஒப்புதல் வழங்கப்பட்டுள்ளது :—

மாவட்டத்தின் பெயர்.	தொகை. (ரூபாய் லட்சத்தில்.)
செங்கற்பட்டு	35·68
வட ஆர்க்காடு	35·50
தென் ஆர்க்காடு	10·00
தருமபுரி	10·00
திருநெல்வேலி	8·50
இராமநாதபுரம்	40·00
கோயம்புத்தூர்	18·00
மொத்தம் ..	1,57·68

4. மாநிலம் முழுவதிலும் இப் பணிகள் கணிசமான அளவுக்கு முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளன என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதற்கிடையில், இத்தகைய சூழ்நிலைகளில் இயல்பாக வழங்கப்படக் கூடியதும் இராஜஸ்தான், ஆந்திரப் பிரதேசம் போன்ற மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படும் துயர்த் தணிப்பு உதவியை நம் மாநிலத்திற்கும் வழங்குமாறு இம் மாநில அரசு இந்திய அரசின் நிதி அமைச்சைக் கேட்டுக் கொண்டுள்ளது. மத்திய அரசு இதுபற்றி (நம்பிக்கையளிக்கும் வகையில்) சாதகமாக ஆய்ந்து வருகின்றது. இம் மாநில அரசுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய உதவியை மதிப்பிடுவதற்காக வல்லுநர் குழு ஒன்று தமிழ் நாட்டிற்கு வர இருக்கின்றது. இம் மாநிலத்தின் நிதிப் பற்றுக்குறையைக் கருத்தில் கொண்டு, வறட்சி துயர் தணிப்பு குறித்து இந்திய அரசு கொடுக்கும் உதவி முழுவதும் மானியமாக வழங்கப்பட வேண்டுமென்று வல்லுநர் குழுவையும் இந்திய அரசையும் கேட்டுக் கொள்ள இம் மாநில அரசு கருதியுள்ளது. அதே நேரத்தில் வான் பொழிந்து வளம் கொழிக்கிறவரையில் அடுத்த நிதியாண்டின் ஏப்ரல், மே, ஜூன் மாதங்களில் மேற்கொண்டும் துயர்த் தணிப்புப் பணிகளை மேற்கொள்ள அரசு கருதியுள்ளது.

நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம்.

5. தமிழ் நாடு 1961-ம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தச் (நில உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) சட்டம் இம் மாநிலத்தில் செயல் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதன்படி, 83,000 எக்கர் பரப்பளவுள்ள உபரி நிலம் பகிர்ந்தளிப்பதற்காகக் கிட்டுமென மதிப்பிடப்பட்டது. 65,000 ஏக்கர் பரப்பள்வுள்ள நிலங்களை கணக்குப்படி

கிட்டுமெனத் தெரியவருகிறது. 24,572 ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள உபரி நிலங்கள் குறித்துதான் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டுள்ளது. எஞ்சிய நிலங்கள் குறித்து நீதி மன்ற ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. 16,558 ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள நிலங்கள் பங்கிடப்படுவதற்குத் தயாராகவுள்ளன. இவற்றில் 8,129 ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள நிலங்கள் ஒப்படை செய்யப் பட்டுள்ளன. உச்ச வரம்பு கட்டும் சட்டம் இயற்றப்படுகையில் கணிசமான அளவில் கிட்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்ட நன்மைகள், எதிர்பார்த்த அளவில் கிட்டவில்லையென்பது இதிலிருந்து தெரியவருகிறது.

6. நில உச்ச வரம்புச் சட்டத்தை இயற்றுவதில் ஏற்பட்ட தாமதத்தினால் பலர் நிலத்தைச் சட்டப்படி பிரிப்பதற்கும் மேற்சொன்ன சட்டத்தின் விதித் துறைகளிலிருந்து தப்புவதற்கும் வழி ஏற்பட்டிருக்கலாம். தமிழ் நாடு 1961-ம் ஆண்டு நில சீர்திருத்தச் சட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டதன் விளைவுகளை ஆராய்ந்து அதன் பின்னர் சட்டத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ள உச்ச வரம்பினைக் குறைப்பது அவசியமா என்பதைப்பற்றி அரசு முடிவு செய்யும். பெரிய அளவுள்ள நிலங்கள் மூலம்தான் வேளாண்மை உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும் என்ற தவறான நம்பிக்கை நம்மிடையே நிலவி வருகிறது. ஜப்பானில் 2 முதல் 3 ஏக்கர் வரை உள்ள சிறு நிலங்களிலிருந்துதான் உற்பத்தி கிடைக்கின்றது. குடியானவர்கள் தங்கள் நிலங்களில் நேரடியாக அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளும் வகையில் நிலங்களை நியாயமான அளவில் பங்கிடப்படும் நிலையைச் செயலுக்குக் கொண்டு வருவதற்காக சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும் என்று அரசு கருதுகிறது. அந் நிலையில் கடன், தரமான விதைகள், விசையேற்றங்கள், உரங்கள் போன்ற வசதிகள் அனைத்தும் குடியானவர்களுக்கு வழங்க முடியும். அப்பொழுதுதான் உற்பத்தியையும் பெருமளவுக்குப் பெருக்க முடியும். இந் நோக்கத்தைக் கருத்திற்கொண்டு, இதுவரையில் இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் அனைத்தும் அடங்கியதும் அரசின் எண்ணம் ஈடேற வகை செய்கிற மேலும் பிற சட்டங்களைச் சேர்த்தும் அடங்கல் சட்டம் இயற்று வதற்கு நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது.

தொடக்க நடவடிக்கையாக, குத்தகை உரிமை ஆவண மசோதா இம் மன்றப் பேரவையில் முகவுரைக்கப்பட்டு அதற்கு ஏற்கெனவே ஒப்புதல் வழங்கப்பட்டுள்ளது. சட்டமன்ற மேலவை இம் மசோதாவின் பகுதியொன்றில் திருத்தம் செய்துள்ளது. அம்மசோதா இப் பேரவை யின்கண் மீண்டும் வைக்கப்படும். எந்த ஒரு நிலம் குறித்தும் உடைமை யாளர்கள் அனைவருடைய சட்டப்படிக்கான உரிமையை முடிவு செய்யக் கூடிய ஆவணம் ஒன்றை ஏற்படுத்துவதுதான் இம் மசோதாவின் நோக்கமாகும். இத்தகையதொரு ஆவணத்தின் உதவி கொண்டு, அடங்கல் சட்டத் திறம்படச் செயலுக்குக் கொண்டுவருவது இயலும்.

7. இடைக்கால ஏற்பாடாக, தமிழ்நாடு 1969-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள் (வெளியேற்றப்படுவதற்கு எதிராக பாதுகாப்பு அளித்தல்) திருத்த மசோதா இம் மன்றப் பேரவையின்முன் முகவுரைக்க கருதப்பட்டுள்ளது. பிறரது நிலங்களிலுள்ள வீடுகளில் வசித்து வருப வர்கள் வெளியேற்றப்படுவதினின்றும் பாதுகாப்பது இம் மசோதாவின் நோக்கமாகும். அடங்கல் சட்டம் ஒன்று இயற்றப்படும்வரை நில மற்றோரின் நலனை இம் மசோதா பாதுகாக்கும்.

8. ஜமீன்தாரி நிலங்கள், கீழ் நில உரிமை பெற்ற இனம்கள், முழு இனம் கிராமங்கள் ஆகியவற்றை ஒழித்தல் இந்த அரசின் கொள்கையா யிருந்துள்ளது. இப் பணியில் கணிசமான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது ; இப் பணி விரைவில் முடிவுறும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. 1963-ம் ஆண்டு 30-வது சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில், திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் சில இடர்ப்பாடுகள் ஏற்பட்டன. இதனால் குடியானவர்களுக்கும் இனம்தார்களுக்குமிடையே பெரும் பிணக்கு ஏற்படுவதற்கு இது காரணமாயிருந்ததென்பதை உறுப்பினர்கள் அறிவர். நிலைமையை விரிவாகப் பரிசீலனை செய்ததன் மேல், இந்த இடர்ப்பாடுகளில் பெரும்பாலானவை, புதுக்கோட்டையைச்

சேர்ந்த 116 பகுதி இனும் கிராமங்களை முழு இனும் கிராமங்களாக அறிவித்தால், இப் பிணக்குகளில் பெரும்பகுதி அகன்று விடும் என்ற முடிவுக்கு அரசு வந்துள்ளது. இதற்கென மசோதா ஒன்று தயாரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இம் மசோதா இந்திய அரசின்முன் இசைவு பெறுவதற்காக இந்திய அரசுக்கு அனுப்பப்படும். நில உரிமைகள்பற்றிய சட்டம் ஒன்றைக் கொண்டு வருமுன்னரும், அது சட்டமாக இயற்றப் படுவதற்கு முன்னரும் மத்திய அரசின் இசைவு வேண்டுமென்பதை உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விழைகின்றேன். இந்த நடைமுறை எந்த மாநில அரசாவது பயனுறு முறையில் நிலச் சட்டமொன்றை விரைந்து கொண்டு வருவதற்குத் தடையாக உள்ளது. இத் தகைய நிபந்தனைகள் இருப்பினும், மாநில அரசு தேவையான, நன்மை பயக்கத்தக்க சட்டங்களை இயற்றுவதற்குத் தன்னால் இயன்ற முயற்சியையெல்லாம் செய்து வருகிறது. நீலகிரி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கூடலூர் வட்டத்தில் ஜன்மம் கீழ் நில உரிமையை ரத்து செய்ய நாம் இயற்றும் மற்றொரு சட்டம் வகை செய்கிறது. ஜன்மம் என்பது கேரள மாநிலத்தில் நிலவி வரும் தனிப்பட்ட கீழ் நில உரிமை முறையாகும். இது கூடலூர் வட்டத்தில் மட்டும் செயலில் இருந்து வருகிறது. ஜமீன்தாரி எஸ்டேட், இனும், அதைப் போன்ற பிற நில உரிமை முறைகளை அரசு மேற்கொள்வது குறித்த அதன் கொள்கையையொட்டி, ஜன்மம் கீழ் நில உரிமை முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்பதுதான் நியாயமாகும், தகுதியானதாகும். இப் பேரவை இம் மசோதாவை ஆய்வுக் குழுவுக்கு அனுப்பியுள்ளது. இம் மாநிலத்தில் பல்வேறு மக்களிடையே நிலத்தை நியாயமான முறையில் பங்கிடுவதற்கான தொடக்க நடவடிக்கைகளே இவை.

9. 50,000 ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள நிலம் 1968–69-ல் ஒப்படை செய்யப்படும் என்று 1968 மார்ச் திங்களில் நான் இந்தப் பேரவையில் உறுதியளித்தேன். இக் குறிக்கோள் அளவை எய்தச் சிறப்பான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. தேவையான இடங்களில் எல்லாம் சிறப்புப் பணியாளர் நியமிப்பதற்கு ஒப்புதல் வழங்கப்பட்டது. இந்த நடவடிக்கைகளின் பலனாக, 1969 ஜனவரி வரையில் 42,900 ஏக்கர் பரப்புள்ள நிலங்கள் ஒப்படை செய்யப்பட்டுள்ளன. நான் முடிப்பதாக உறுதி அளித்துள்ள குறிக்கோள் அளவு விஞ்சப்படும் என்பது உறுப்பினர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். நிலமில்லா ஏழைகளுக்கு இயன்ற வரையில் அதிகமான நிலங்களை வழங்குவது இந்த அரசின் முயற்சியாகும். இது குறித்து அடுத்த ஆண்டில் இன்னும் ஆக்க முறையில் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படும். இம் மாநிலத்தின் நலனுக்கு ஊறு ஏற்படுத்தாது, நீண்டகாலமாக இருந்து வரும் ஆக்கிரமிப்புகளைத் தொடர்ந்து அனுபவித்து வந்துள்ளவர்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்களது ஆக்கிரமிப்புகளை முறைப்படுத்துவதும் இத்துடன் இணைந்த பிரச்சினை.

சென்னை மாநகரிலும் அதைச் சுற்றிலும் அவ்வாறு ஏராளமான நிலம் வௌவப்பட்டிருப்பது தெரிகிறது. அவ்வாறு வௌவிய நிலங்களை நிலமற்ற ஏழைகளுக்கு ஒப்படைக்க விரைந்த நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுமென்னும் எனது எண்ணத்தை முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளேன். இதனால், அவர்கள் தாம் அந்த நிலத்தின் உரிமையாளர்கள் என்ற உணர்வு அந்த ஏழைகளுக்கு இருக்கும்.

10. மத்திய அரசுத் திட்டத்தின்கீழ் நிலமற்ற வேளாண்மைத் தொழிலாளர்களின் குடும்பங்களைக் குடியமர்த்த இந்திய அரசு உதவியளித்துள்ளது. இத் திட்டம் இம் மாநிலத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. இதுவரையில் 11,955 ஏக்கர் நிலம் 2,857 குடும்பங்களுக்கு ஒப்படை செய்யப்பட்டுள்ளது. மொத்தச் செலவு ரூ. 102 லட்சம் ஆகும்; 1969-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 31-ந் தேதிக்கு முன்னர் மேலும் ரூ. 28 லட்சம் செலவிடப்படும். இந்திய அரசு இத் திட்டத்தைப் பரவலாக்கியுள்ளது; 1969-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 1-ந் தேதி முதல் இதற்கு இம் மாநிலத் திட்டத்தின் கீழ் தொடர்ந்து நிதி ஒதுக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

1969 மார்ச் 14]

பொது நிர்வாகம்.

11. அரசாங்கம் வகுத்துள்ள கொள்கைகள் சரிவர நிறைவேற்றப்படவேண்டுமாயின், மாவட்ட நிர்வாக முறையை மேம்படுத்துவது அவசியமாகும். மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், இந்த நிர்வாகத்தின் முதுகெலும்பாவார். அண்மைக் காலத்தில் மாவட்ட வருவாய்த் துறை அதிகாரிகள் என்கிற பதவிகளைத் தோற்றுவித்து மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களின் பணிகளை அவர்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்க முயற்சி செய்துவந்துள்ளோம். மாவட்ட வருவாய்த்துறை அதிகாரிகள் நிர்வாகத்தில் பயனுள்ள பணியாற்றிடினும், மாவட்டத்தில் அரசுப்பணிகள் முறையாக நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமெனில், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் முழு அதிகாரமும் அவரிடமே நீடிக்க வேண்டுமென்று அனுபவவாயிலாகத் தெரியவந்துள்ளது. உணவு வழங்கல் துறைப் பணி போன்ற அலுவல் மாவட்ட வருவாய்த்துறை அதிகாரியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பினும் உண்மையில் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரே இப்பணியைச் செய்கிறார். மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் வேலைச் சுமை மிகப் பெருகியுள்ளது; மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் முழு அதிகாரமும் மாவட்டம் முழுமையிலும் திறம்படச் செயல்படும்வகையில் மாவட்டத்தின் அளவைக் குறைத்தல் அவசியமாக உள்ளது. இந்த வகையில், சேலம் மாவட்டம், சேலம், தர்மபுரி என்னும் இரு சிறு மாவட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அதே நேரத்தில், மாவட்டங்களின் வளர்ச்சி வரலாறு அடிப்படையில் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சி என்பதையும், உள்ளூர் மக்களின் விருப்பத்தை அறியாது மாவட்ட எல்லைகளைப் பெரிதும் மாற்றியமைப்பது நிர்வாகத்தின் பொது நலனுக்கு உகந்ததல்ல என்பதையும் மறந்துவிட முடியாது. எனவே, மாவட்டங்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரிப்பதுபற்றி ஆராயத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. இதனால், வேலைச் சுமை சரியாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்படும் என்பதுடன், பின் தங்கிய பகுதிகளை ஒன்றாக இணைத்துத் தனி மாவட்டங்களாக அமைக்கவும் முடியும். புதிதாக அமைக்கப்படவிருக்கும் ஒவ்வொரு மாவட்டத் தலைமையிடத்திலும் அரசாங்கத்தின் எல்லா முக்கியத் துறைகளும் அமைந்திருக்கும் வண்ணம் அரசு அலுவல் நிலையம் (Civil Station) ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதும் அரசின் கருத்தாகும். இதன் வாயிலாக, இத் துறைகளுடன் மக்கள் தொடர்பு கொள்வது எளிதாகும்.

12. ஜமாபந்தி என்பது அரசு பின்பற்றி வந்துள்ள பழைய முறையாகும். கிராமக் கணக்குகளைத் தீர்ப்பதுடன், பொதுமக்கள் தங்கள் குறைகளை அதிகாரிகளிடம் நேரில் தெரிவிக்க வாய்ப்பளிப்பதும் ஜமாபந்தி ஏற்பாட்டின் நோக்கமாகும். அந்நியர்கள் இந்தியாவை ஆட்சி செய்த காலத்தில் பாமர மக்கள் அதிகாரிகளைக் காண்பது அரிதாக இருந்த அக் காலத்தில் இம் முறை தேவையாக இருந்திருக்கலாம்; நடைமுறையில், ஜமாபந்தியின்போது குறைகள் முனைப்பாகத் தீர்க்கப்பட்டுள்ளனவா என்பது ஐயப்பாட்டுக்குரிய ஒன்றாகும். ஆனால், ஜமாபந்தியின்போது, தொகைகள் வசூலித்து அரசுப் பணியாளர்களுக்கு விருந்தளிக்கும் அருவருக்கத்தக்க ஏற்பாடு ஒன்று வழக்கத்திலுள்ளது. கிராம அதிகாரிகள், ஜமாபந்தியெனும் ஆண்டு விழாவிற்காகக் குறிப்பிட்ட தொகை வழங்க வேண்டுமென்கிற வழக்கத்தினால் அவர்களுக்கு பெரிதும் அநீதி இழைக்கப்பட்டுள்ளது. இது வேறு வகையில், கிராம மக்களிடமிருந்து தொகை வசூலிக்கப்படுவதற்கே இடமளிக்கிறது. ஜமாபந்தியுடன் இணைந்த இந்த நடைமுறை வழக்கத்தை ஒழிக்க அரசு முயன்றது. ஆனால், இப் பழக்கம் மிகவும் வேரூன்றிவிட்ட காரணத்தினால், இது நீக்க இயலாத ஒன்றாகுமென அரசு உணர்ந்தது. எனவே, நிர்வாகத்தைத் தூய்மைப்படுத்தும் சீரிய வகை, ஜமாபந்தி முறையை அகற்றுவதுதான் என்று அரசு முடிவெடுத்தது; இதற்குப் பதிலாக, துறையளவில் கணக்குகளைத் தீர்க்கும் முறையைச் செயல்படுத்த அரசு விரும்புகிறது. வரும் ஆண்டில் இம் முறை செயல்படுத்தப்படும். இதுபற்றி விரிவாக ஆராயப்பட்டு வருகிறது.

வருவாய்த் துறை வாரியம்

13. இம் மாநிலத்தின் நிர்வாகத்தில் வருவாய்த் துறை வாரியத்தின் பங்கு குறித்து அரசு உன்னிப்பாய் ஆய்வு செய்துள்ளது. அன்றைய பிரிடிஷ் அரசாங்கம் நிறைவேற்றிய விதிமுறைகளின்படி 1802-ம் ஆண்டில் வருவாய்த் துறை வாரியம் நிறுவப்பட்டது. வருவாய்த் துறை வாரியம் நிறுவப்பட்ட போது, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமே இந்தியாவில் உறுதியாக நிலைபெறவில்லையென்பதை உறுப்பினர்கள் நினைவுகூர்வார்கள் என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை. அந்நிய அரசாங்கத்தின் செயலியாக, வருவாய்த் துறை வாரியம், 19-ம் நூற்றாண்டிலும் 20-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இம் மாநிலத்தின் நிர்வாகத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்து வந்துள்ளது. வருவாய்த் துறை வாரியத்தின் நோக்கம் முக்கிய கொள்கைக் குறிப்புகளில் அரசாங்கத்திற்கு அறிவுரை நல்குவதும், நிர்வாகத்தின் முதுகெலும்பாகத் திகழ்ந்த மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களை மேற்பார்வை செய்வதும் கண்காணிப்பதுமாக இருந்தது. ஆனால் மக்கள் ஆட்சி ஏற்பட்ட பின்னர், அரசுக் கொள்கையை முடிவு செய்யும் அதிகாரம் அதிகாரிகளிடமிருந்து மக்கள் பிரதிநிதிகளிடம் சென்றது. இவ்வாறாக, இந்த வாரியத்தின் அறிவுரை வழங்கும் பணி அகன்றது. நடைமுறையில், இந்த வாரியம், இடை நிறுவனமாக செயல்படுகிறது; அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை இயன்றளவு மிக விரைந்து நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவதற்கு தடங்கலாக நிற்கிறது. இன்று விரைந்து வளர்ந்து வரும் பொருளாதார நிலையின் நிமித்தமாகவும் நிர்வாகத் தேவைகளினாலும் இப்போது அரசு மேற்கொண்டுள்ள உணவுப்பொருள் வழங்கல், கிராம வளர்ச்சி, திட்டமிடுதல், சிறு சேமிப்பு, பரிசுச் சீட்டு திட்டம் போன்ற முக்கிய பணிகளின் பொறுப்புகளினின்றும் இந்த வாரியம் விடுபட்டுள்ளது அன்றியும், சட்டம், ஒழுங்கை நிலைநாட்டும் பணி எக்காலத்திலும் இவ் வாரியத்திடம் ஒப்படைக்கப்படவில்லை. இத்தகைய சூழல்களில். வருவாய் துறை வாரியம் ஒரு நிறுவனமாக இருப்பதை ரத்து செய்துவிட்டு பல துறைத் தலைவர்களுக்கு அப்பொறுப்புக்களை வழங்கலாமென்றும் அரசு கருதுகிறது. அமைச்சரவை கொள்கைகளை முடிவு செய்து அதிகாரிகள் மூலம் அவற்றை நிறைவேற்றும் அத்தகைய முறை, அரசின் முன்னேற்றக் கொள்கைகள் நிறைவேற்றப்படுவதை அதிகாரிகள் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ காலதாமதப்படுத்தும் முறையை விடச் சாலச் சிறந்ததாகும். இது குறித்த இறுதி முடிவு விரைவில் எடுக்கப் படுமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

கிராமப் பணியாளர்

14. பரம்பரைக் கிராம அதிகாரிகள் சட்டங்களை (1894-ம் ஆண்டு 2-வது சட்டமும் 1895-ம் ஆண்டு 3-வது சட்டமும்) ஏற்கெனவே அரசாங்கம் ரத்து செய்துவிட்டதை உறுப்பினர்கள் அறிவர். பரம்பரைக் கிராமக் கொள்கையைத் தலைமை நீதிமன்றம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு முரணானதென்று அதற்கு எதிராகத் தீர்ப்பளித்தது. தலைமை நீதி மன்றத்தின் முடிவை ஏற்று, அன்றை அரசு கிராம அதிகாரிகள் நியமனம் சம்பந்தப்பட்ட விதிகள் சொல்படுவதை மட்டும் நிறுத்தி வைத்தது. இச் சட்டத்தை ரத்து செய்ய முயற்சி எடுக்கப்படவில்லை; கிராம அதிகாரிகளின் நியமனம், அவர்கள்மீது ஒழுங்குக் கண்காணிப்பு; அவர்களின் தகுதிகள் இவைகளை முறைப்படுத்தி திட்டவட்டமான கோட்பாடுகள் வகுக்கவும் முயற்சி எடுக்கப்படவில்லை. பரம்பரைக் கோட்பாடுகளைப் பொருட்படுத்தாமல், அந்தந்த இடத்திலிருந்து வேலைக்கு எடுக்கப் படும் கிராம அதிகாரிகளின புதிய பதவி ஒன்றைக் கொண்டுவர இப்போது அரசாங்கம் கருதுகிறது. இவர்களின் குறைந்த கல்வித் தகுதி எஸ் எஸ்.எல்.சி. ஆகும். அதே நேரத்தில், இப்போதுள்ள கிராம ஊழியர்களுக்கு இக் கல்வித் தகுதி இருந்தாலும், இராவிட்டாலும் அவர்களைத் தொடர்ந்து அரசாங்கம் பணியில் நீடிக்கும். இவ்வாறு, தகுந்த கல்வித் தகுதியுடனும் அறிவுத் திறனுடனும் கிராம அதிகாரிகளின் அடிப்படைப் பணியை உருவாக்குவதும் கிராம அதிகாரிகளுக்கு வருவாய்த் துறையில் உயர்வகைப் பதவிகளுக்குப் பதவி உயர்வு

வாய்ப்புகள் அளிக்க இயலச் செய்வதும் நமது முயற்சியாயிருக்க வேண்டும். இது, மிக அவசியமான சீர்திருத்தமென்று கருதுகிறேன். இதனால், கிராம அதிகாரிகள் பழைய முறையின் சின்னங்களாகப் பணியாற்றாமல், இந்த அரசு நிறுவக் கருதியுள்ள சாதி சமயமற்ற சமுதாயத்தின் முகவர்களாகப் பணியாற்றுவர். கிராம அதிகாரிகளுக்குத் தற்போதுள்ள வாழ்க்கைச் செலவைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், போதுமான அளவு ஊதியம் அளிக்கப்படவில்லையென்பதை நான் அறிகிறேன். கிராம அதிகாரிகள் என்போர் கிராமத்தில் வசதியான நிலையில் இருந்து தங்கள் நேரத்தின் ஒரு பகுதியை அரசாங்கப் பணியாற்றச் செலவிட வேண்டுமென்பது கடந்த காலத்தில் பின்பற்றப்பட்ட கோட்பாடாகும். அரசாங்கத்தின் பொது வேலைச் சுமையின் அதிகரிப்பினால் கிராம அதிகாரிகளின் வேலைச்சுமை பெருமளவு உயர்ந்துள்ளது; இவர்கள் பகுதி நேர அதிகாரிகளாகச் செயல்பட முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. ஆனால், அதே நேரத்தில், இம் மாநிலம் மிக இடர்ப்பாடான நிதி நிலைப் பற்றுக்குறை நிலையை எதிர்நோக்கியுள்ள இந்தக் கட்டத்தில், அவர்களின் சம்பளத்தைப் பெருமளவு உயர்த்தித் திருத்தி அமைப்பதும் இயலாததாகும். அவர்களின் வருமானத்தை உயர்த்தும் நோக்கத்தில் அவர்களுக்குச் சலுகையளிப்பதுபற்றியும், அவர்களின் சம்பளத்தில் உயர்வு ஏற்படும்வரையில் பகுதி நேர வேலை செய்ய அவர்களை அனுமதிப்பது பற்றியும் ஆய்வு செய்ய அரசாங்கம் விழைகின்றது.

முத்திரைத்தாள்.

15. முத்திரைத்தாள் நிர்வாகத்திலேற்பட்ட மிகச் சிறப்பான மேம்பாடு, முத்திரைத்தாள் சட்டத்தைத் திருத்தி 1967-ம் ஆண்டு 24-வது சட்டத்தைச் செயல்படுத்தியதுதான். குறைத்து மதிப்பீடு செய்து பத்திரங்கள் எழுதப்படுவதைத் தடுப்பதே இதன் நோக்கமாகும்; இதனால் மாநில அரசின் நிதிநிலை மேம்பாடுறும். இச் சட்டம் நிறைவேற்றப்படும் வரையில், பதிவு செய்யப்படும் ஆவணங்களில் அளிக்கப்பட்ட மதிப்பின் அடிப்படையில் முத்திரைத்தாள் கட்டணம் வசூலிக்கப்பட்டது. இதில் மோசடி ஏதேனும் இருப்பதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டாலொழிய, சொத்து, மதிப்பிடப்பட முடியாது; பத்திரப் பதிவுத் துறை அதிகாரிகள் கட்டணம் குறிப்பிட முடியாது. திருத்தச் சட்டத்தின்கீழ் இதில் தொடர்புடைய சொத்தின் நிலவர விலையையொட்டி முத்திரைத்தாள் கட்டணம் அளிக்கப்பட வேண்டுமெனப் பத்திரப் பதிவுத் துறை அதிகாரிகள் வற்புறுத்த முடியும். இத் துறை செயல்படுவதற்கு வசதியாயிருக்கும்பொருட்டு சொத்தின் மதிப்பிற்கான முறைகள் குறிப்பிடப்பட்டு வருவாய்த் துறை வாரியம் அனுப்பியுள்ளது. இத் திருத்தம் செயல்படுவதன் விளைவாக வரும் ஆண்டுகளில் வருவாய் பெருமளவு அதிகரிக்குமென நம்பப்படுகிறது.

இறுதியாக, வருவாய்த் துறை செயல்படுவதற்குப் புத்துயிர் அளிப்பது நமது முயற்சியாயிருக்குமென நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். உணவு உற்பத்தி, கிராம வளர்ச்சி ஆகியவை அரசாங்கம் தொடர்ந்து கவனம் செலுத்தி வரவேண்டிய குறிப்பிட்ட இனங்களாகும். இந்த இனங்களின் கீழ்ச் சிறந்த பலன் எய்தப் பெற அரசாங்கத்தின் எல்லாத் திட்டங்களிலும் மக்கள் பங்குகொள்ள வேண்டுமென அவர்களுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிப்பது அவசியமாகும். இது வரையில் அரசாங்கம் செயல்படுவது, அலுவலகப் பணிச் சார்புடையதாக உள்ளது; வாலாய முறையில் அவர்களிடம் எதிர்பார்க்கப்படும் பணியை அதிகாரிகள் செய்து முடிக்கின்றனர். அவர்கள் மக்களின் உண்மையான பணியாளர்களாக இருக்க வேண்டுமென்றும், தமிழ் நாட்டில் பொருளாதார வளம் செழிக்க அவர்கள் முழுதும் பங்கேற்க வேண்டுமென்றும் நாம் விரும்புகிறோம். நான் விளக்கியுள்ள நடவடிக்கைகள் வருவாய்த் துறை நிர்வாகத்தில் இன்றியமையாத முறையில் வேண்டப்படும் புதுத் திருப்பத்தை ஏற்படுத்துமென நான் நம்புகிறேன். இதனால், சமுதாயத்தில் நலிந்துள்ள மக்களின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வழிகோலும் இந்த அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை நிறைவேற்றுவதில் இத் துறையின் நிர்வாகம் தகுந்த கருவியாகச் செயல்படமுடியும்.